

Arrest

**nr. 347 491 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Louizalaan 54
1050 Brussel**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 27 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 mei 2025 tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MAFUTA LAMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 mei 2026 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa (DRC) met een paspoort voorzien van een Belgisch visum type C (multi-entry) dat werd afgeleverd door de Belgische vertegenwoordiging in Congo (DRC).

1.2. De grensinspectie interpelleerde verzoekster bij haar aankomst en stelde vast dat het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden onduidelijk waren.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 24 mei 2026 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 24.05.2026 om 7:37 aan de grensdoorlaatpost BRU NAT werd door ondergetekende

De mevrouw

naam S.(...) Y.(...) M..(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

*houder van het document nationaal paspoort Congo nummer (...)
afgegeven te MINAFFET op : (...)*

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Frankrijk te Kinshasa geldig van 27/04/2026 tot 27/05/2028
voor een duur van 90 dagen*

Aangekomen met SN358 afkomstig uit Congo, en zal teruggedreven worden naar Congo, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hm (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen. Zij verklaart Brussel te willen bezoeken doch is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt. Betrokkene legt enkel het gekende “programme touristique” voorn waarvan zij verklaart dat dit door haar echtgenoot werd aangekocht om haar visum te bekomen. Verder beschikt betrokkene slechts over een hotelreservatie voor één nacht te Brussel en legt zij geen verdere bewijzen van logies voor.

Hoewel betrokkene 1200 euro cash geld bij zich heeft, verklaart zij dat dit geld toebehoort aan haar meereizende moeder. Zij is in het bezit van een terugkeerticket dd. 05.06.2026.

Afgaande op bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene onvoldoende geloofwaardige elementen voorlegt ter staving van haar voorgenomen toeristisch verblijf en niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoekster een kopie neer van een “*attestation d’hébergement*” van 24 mei 2026.

2.2. De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens vast dat dit stuk thans voor het eerst opduikt. De raadsman van verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat dit document ooit eerder ter beoordeling aan de grenscontroleambtenaar werd voorgelegd. Bovendien wordt niet aangetoond dat dit stuk een ander licht zou werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.3. De raadsman van de verwerende partij stelt ter terechtzitting dat met dit stuk geen rekening kan worden gehouden omdat dit niet eerder werd voorgelegd.

2.4. Ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de verwerende partij, dient dit document uit de debatten te worden geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Qu’il y a urgence de suspendre cette décision dans la mesure où le requérant risque d’être expulsé de la Belgique manu militari à tout moment.”

3.2.2. Volgens verzoekster is er hoogdringendheid omdat zij op elk moment riskeert om te worden teruggedreven.

3.2.3. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoekster werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel en dat haar teruggedrijving op 4 juni 2026 in het vooruitzicht wordt gesteld. De behandeling van een schorsing via de reguliere procedure kan onmogelijk worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgegrepen.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In eerste ‘middel’ voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stelt hierbij het volgende;

*« Sur moyen pris de la violation de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme
Que la décision querellée viole la vie privée et familiale de la requérante ;
Que la requérante a noué en Belgique des relations familiales et sociales dont elle risque d’être séparée.
Qu’il m’apparaît que l’interdiction de violer la vie privée, telle que prévue par la Convention européenne des droits de l’homme, interdit le refus d’entrée du territoire de ma cliente alors qu’elle a un visa pour entrer dans le Royaume :
Tous ces éléments plaident en faveur de la suspension et de l’annulation de la décision de refus d’entrée dans le territoire.
Que tous ces éléments plaident en faveur de la suspension et de l’annulation de la décision entreprise. »*

3.3.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoekster beweert dat zij in België familiale en sociale bindingen zou hebben, maar zij brengt hiervan geen enkel concreet begin van bewijs aan. Indien er geen beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven voorhanden is, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, bestaat er, in weerwil van verzoeksters beweringen geen reden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op grond van deze verdragsbepaling te schorsen.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.3. In een tweede 'middel' voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht, waarbij zij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

« Sur le moyen violation de la violation du droit d'être entendu

Attendu que la requérante est de nationalité Congolaise ;

Que la décision querellée n'est pas comprise par la requérante ; Qu'elle n'a pas été entendue pour ce faire ;

Que ceci viole ses droits fondamentaux ;

Qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, le droit d'être entendu fait partie du respect des droits de la défense, ceci est un principe général du droit de l'Union européenne ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne le droit de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable » (§845 et 46) ; elle précise également que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (50) ;

Que, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mise en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, en soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (...). Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (...) » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudilida, points 34, 36, 37 et 59) ;

Qu'in casu, il faut savoir que la décision entreprise viole ce principe ;

Que l'Office des étrangers est censé entendre préalablement la personne contre laquelle une telle décision aussi grave va être prise afin de lui permettre de faire valoir entendre ses observations ;

Que cette audition devait se faire dans une langue qu'elle maîtrise ou comprend ou à tout le moins, qu'elle soit assisté d'un interprète ; ce qui n'est pas le cas en l'espèce ;

Qu'il faut savoir qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à élever ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à ce égard » (CCE, n° 219.663 du 11.04.2019) ;

Que Madame S.(...) M.(...) N.(...) aurait dû être entendue dans une langue qu'elle connaît, comprend, est le dans le but de lui permettre de saisir la portée des questions posées et de répondre en toute connaissance de cause étant donné qu'elle devait être informée de l'intention de l'administration de lui délivrer une décision d'éloignement ;

Qu'il faut savoir que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19.02.2015, que « Selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11.12.2014, Khaled Boudilida, point

34) ; qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (en ce sens C.E., 19.12.2015, n° 230.257)» ;

*Que de ce qui précède, les droits d'être entendu de la requérante ont été bafoués, violés
Le principe de l'audition préalable a dès lors été violé.»*

3.3.4. Verzoekster houdt in haar middel een theoretische uiteenzetting aangaande het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging dat als algemeen beginsel van Unierecht dient te worden gerespecteerd indien het Unierecht wordt toegepast (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de bestreden beslissing in wezen een toepassingsgeval betreft van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht waardoor het hoorrecht als algemeen beginsel van toepassing is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.3.5. Verzoeksters kritiek, die gestoeld is op de schending van het hoorrecht, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie op 24 mei 2025. Zij kreeg toen de gelegenheid om haar reismotief en de omstandigheden van haar voorziene verblijf nader toe te lichten. Een afschrift van dit verhoor is opgenomen in het zogeheten TARAP borderel in het administratief dossier.

In zoverre verzoekster meent dat zij bij die gelegenheid niet of onvoldoende de kans kreeg haar standpunt op afdoende wijze naar voor te brengen en toe te lichten, komt het aan haar toe om in het kader van onderhavig verzoekschrift de elementen aan te reiken die zij destijds door het summiere karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten en die een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Verzoekster blijft op dit punt evenwel in gebreke.

3.3.6. Er werd geen schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoede van

wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« La partie adverse refuse l'accès au territoire à la requérante alors que la requérante a un visa en ordre. Qu'il s'agit d'un voyage préparé de longue durée.

Qu'il y a eu un sacrifice financier et un investissement psychologique. Que la requérante devait aussi voir sa famille en Belgique

De ce fait, cette décision viole l'article 8 de la CEDH.

Ceci est constitutif d'un préjudice grave difficilement réparable ;

Qu'en outre, la partie requérante rappelle que « ... La partie requérante doit invoquer un grief défendable dans la requête, ce qui implique qu'elle peut faire valoir de manière plausible qu'elle est lésée dans l'un de ses droits garantis par la CEDH (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 25 mars 1983, Silver et autres/Royaume-Uni, § 113).

C'est ainsi que cette décision devrait être suspendue quant à son exécution avant son annulation prochaine.

Qu'il résulte de ce qui précède, que cette situation constitue un préjudice grave difficilement réparable. »

3.4.2.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.2.3. Verzoekster verbindt haar uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, maar dit middel werd niet ernstig bevonden, zodat verzoekster hier geen nadeel uit kan putten. Waar zij stelt dat zij het voordeel zou verliezen van een reis die zij reeds lange tijd had voorbereid, gaat het in wezen om een pecuniair of moreel nadeel dat niet moeilijk te herstellen is aangezien het verzoekster vrij staat desgevallend een nieuw visum aan te vragen als haar reis deugdelijk werd voorbereid.

3.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

F. TAMBORIJN